

יוני היא יונה כחלחלה וחמודה שגדלה לצד שני אחיה בקן שבצמרת עץ תותים. האבא לימד את שלושת הגוזלים לעוף אבל רק שניים מהם התעופפו ועזבו את הקן, רק יוני נשארה בקן.

הזמן חולף ויוני גדלה ומשמינה אבל היא לא עפה. אמה של יוני אינה מבינה ממה בתה חוששת. "בתי המתוקה, אולי את חוששת מהחתולים שעל האדמה, אולי מציפורים אחרות, אולי מבני אדם, אולי לא הצלחת ללמוד לעוף, אין בעיה, אבא ילמד אותך שוב", היא מנסה. אבל יוני מנידה בראשה לשלילה, "לא, זה לא מה שמפחיד אותי".

"אז למה את לא עפה?" התפלאה האם הדואגת.

יוני מתביישת לספר לאימה אבל בסוף אין לה ברירה והיא מודה: "יש לי פחד גבהים, הגובה מפחיד אותי".

"פחד גבהים?" מגחכת האם, "עוד לא נולדה היונה שסבלה מפחד גבהים, זה מנוגד לטבע שלנו", והיא מרגיעה את בתה ומבטיחה לה שהזמן יעשה את שלו ובקרוב מאוד היא תתעופף ותצטרף לאחיה.

אבל הזמן לא עשה את שלו, החורף הגיע ויוני נותרה בקן בצמרת העץ שכל התותים נשרו מעליו. הרוחות נשבו וגשם חזק החל לרדת והוריה של יוני היו חסרי אונים ולא ידעו מה לעשות. הם היו יונים מסוג שרגיל לחום ולא לקור ונהגו לנדוד מארץ לארץ לפי עונות הקיץ שבהן, בחורף הן לא שורדות. הם התחננו ליוני שתצטרף אליהם, ולא, הם ייחלו וימותו. אבל יוני שפחדה לעוף סירבה בתוקף. הוריה של יוני הצטננו והשתעלו ואנשים שעברו ליד עץ התותים שלהם לא הבינו מאין בוקעים קולות השיעול המשונים.

לבסוף בלית ברירה ולבקשתה של יוני שדאגה להוריה החולים, השניים עזבו בצער גדול את הקן והתעופפו לארץ רחוקה חמה לא לפני שהבטיחו להשאיר ליוני מפה המובילה לביתם החדש בארץ הרחוקה. גם אחיה וכל בני מינה של יוני נאלצו להיפרד ממנה ועפו לארץ חמה רחוקה.

רק יוני נותרת מאחור, עצובה ובודדה על עץ התות העירום, חולה, רועדת מקור, סובלת מהרוחות העזות וחוששת אפילו לשלוח מבט אל האדמה הרחוקה.

הלילה ירד, סופת שלגים החלה ופתיתי שלג כיסו את עץ התותים העירום ואת גופה הכחלחל של יוני, רוח קרה נשבה והקן שבתוכו יוני נמצאת התנדנד בחוזקה ויוני שפחדה לעוף לא ידעה מה לעשות. רגע לפני שהקן קרס וצנח על האדמה המושלגת יוני הצליחה לנתר מתוכו אל אחד הענפים של העץ.

עכשיו עמדה חשופה בשלג על הענף הרטוב והקר כשהיא חוששת להחליק וליפול ופרצה בבכי תמרורים. "אמא, אבא, אני מתגעגעת אליכם כל כך, אני פוחדת להיות כאן לבד בחושך". היא המתה בקול צרוד, בגרון כואב ובעצב גדול: "אין ספק, משהו בי לא בסדר. כנראה בטעות נולדתי בגוף של יונה, הרי לא יתכן שיונה סובלת מפחד גבהים".

יוני מבולבלת ונסערת שואלת את עצמה: "מדוע אני שונה מכל הצפורים? לשם מה יש לי כנפים אם אני פוחדת לעוף? ואולי אני בכלל בעל חיים אחר?"

היא השתעלה והתעטשה והרגישה שהיא קודחת מחום.

מומחים מקצועיים, כולם בעלי כנף, שהוריה של יוני שלחו מגיעים אל עץ התותים וביניהם אפילו אחות שנותנת ליוני זריקה בגל החום הגבוה והשיעול שלה. הם מתפלאים לשמוע על הפחד המשונה של יוני מהגובה אבל אף אחד מהם אינו מצליח לרפא אותה.

באחד הימים ילדים שובבים עברו כהרגלם ליד העץ של יוני בשובם מבית הספר. כששמעו קולות שיעול הם נשאו את ראשיהם לפסגת העץ וגילו את חולשתה של היונה שמהיום שבקעה מן הביצה היא על העץ הזה ואינה עפה, הם מיידים בה אבנים.

פְּתָאוֹם נִשְׁמְעוּ קְרִיאוֹת יְלָדִים: "תָּרְאוּ אֵיזוֹ יוֹנָה פְּחָדָנִית!"
"הַיּוֹנָה הַזֹּאת מִמָּשׁ מוֹזְרָה. הַרְבֵּה זָמַן הִיא שָׁם, וְאֵף פַּעַם לֹא עָפָה."

"יוֹנָה שְׂסוּבֶלֶת מִפְּחַד גְּבָהִים, חָה-חָה-חָה. הַמּוֹרָה לְטֹבֵעַ שְׁלָנוּ לְעוֹלָם לֹא יֶאֱמִין שֶׁנִּתְקַלְנוּ בְּתוֹפֵעַת טֹבֵעַ מִשְׁנָה כְּזֹאת."

"יוֹנָה שְׂפּוֹחֶדֶת לְעוֹף, יוֹנָה שְׂפּוֹחֶדֶת לְעוֹף, "שְׂרוּ הַיְלָדִים בְּלֶעַג, חָגוּ סְבִיב עֵץ הַתּוֹת הָעִירָם וְיָדוּ לְעִבְרָה אֲבָנִים."

יוֹנִי הַמְּבֹהֶלֶת קִפְצָה אֶל עֵנָף אַחַר וְהִתְחַמְּקָה מִן הָאֲבָנִים. הִיא נִקְתָה אֶת כְּנָפֶיהָ וְאֶת זַנְבָּהּ מִחוּל, וּמִפְּעַם לְפַעַם הִשְׁתַּעְלָה בְּחִזְקָה.

"בּוֹאוּ נְטִיפֵס עַל עֵץ הַתּוֹת וְנִתְפֹס אוֹתָהּ, "הִצִּיעַ אֶחָד הַיְלָדִים בְּעֵינָיִם בּוֹרְקוֹת, וְיוֹנִי קִפְצָה עַל מְקוֹמָהּ בְּבִהָלָה."

הילדים הכינו כדורי ביץ והשליכו אותם על יוני, בעטו בגזע העץ, געו בצחוק וקראו ברשעות:
"את כנראה יונה שמנה כי את בקושי זזה ואינך עפה כמו חבריך היונים. חה-חה-חה, איזו יונה דבה, את פוחדת לעוף או שאת סתם יונה עצלה?"

קולות התנשפות נשמעו פתאום קרוב אל יוני וראשו של מישהו שטפס על העץ והתקרב אליהם בצבץ בין הענפים. יוני זעקה, ובחזקה הניעה את כנפיה בפחד עד שנוצות כחלחלות נשרו הרחק אל האדמה.
היא חששה שזה אחד הילדים שהקניטו אותה ובעוד רגע יתפס אותה וגורלה יהיה רע ומר. היא ידעה שחיייה ינצלו אם היא רק תצליח לעוף אל גג הבית הסמוך, אך הפחד (איזה פחד?) גבר עליה וחסרת אונים נאחזה בענף והמתינה למר גורלה.

"איזו יונה חמודה, אל תפחדי, באתי לעזור לך", נשמע קול עדין,

"הילד המציק דואג לי פתאום?" חשדה יוני וקמטה את מצחה בפליאה. "זה לא יתכן, זו בודאי סתם הצגה כדי לתפס אותי." יד קטנה הושטה לעברה והיא הבחינה מבין הענפים בראש של מישהו המטפס לעברה בזריזות. היא קפאה מפחד ומרוב בהלה כמעט נפלה מן העץ. היא עצמה את עיניה וצפתה לרע מכל, אולם לתדהמתה הרגישה כי היד הקטנה מיצבת אותה ומלטפת את ראשה בעדינות. מיד פקחה את עיניה בסקרנות ולא האמינה למראה עיניה.

האם הילד הזה יצליח לתפוס את יוני? האם מי שמטפס לעברה הוא אכן הילד המציק? אולי זה מישהו אחר? מה יעלה בגורלה של יוני? האם יבוא היום והיא תרפא מפחד הגבהים ותצליח להתעופף ולהתאחד עם הוריה? מי יעזור לה? ומי היא הפיה המסתורית המרחפת בין העצים ומגשימה משאלות?